

Marc Marronnier are douăzeci și șapte de ani, un apartament fascinant, serviciu amuzant și, cu toate acestea, nu se sinucide. Pas de înțelege ceva din toată chestia asta.

Aude soneria. Lui Marc Marronnier îi plac multe lucruri: fotografiile din ediția americană a lui *Harper's Bazaar*, whiskeyul irlandez fără gheață, bulevardul Velasquez, o melodie (*God only knows* a grupului Beach Boys), prăjiturile

Religieuse cu ciocolată, o carte (*Cele două văduve* de Dominique Noguez) și ejacularea întârziată. Dar soneria de la ușă nu intră în această listă.

— Domnul Marronnier? este întrebat de un curier cu cască de motociclist.

— Chiar eu.

— Pentru dumneavoastră.

Curierul cu cască de motociclist (ai zice că e din *Spirou și bolul de aur*) îi întinde un plic cam de un metru pătrat, tremurând de nerăbdare, ca și când ar avea nevoie să facă pipi. Marc ia plicul și îi dă o monedă de zece franci, pentru a-l vedea dispărând o dată din viața lui. Întrucât Marc Marronnier nu are nevoie de un curier în viața lui.

Nu se miră de nici o culoare să găsească în plic următoarea invitație:

O NOAPTE LA SHITTER'S

Mare Bal Inaugural

Piața Madeleine

Paris

în schimb, este destul de surprins descoperind bilețelul prins cu o agrafă de invitație:

Pe diseară, pidosnic bătrân!

Joss Dumoulin

Disc-Jockey

JOSS DUMOULIN? Marc îl crezuse exilat pe veci în Japonia. Sau poate mort. Numai că morții nu te invită la serate dansante.

Drept pentru care Marc Marronnier își mai aranjează o dată părul cu mâna, ceea ce, pentru el, înseamnă o anumită

mulțumire interioară. Trebuie spus că e ceva timp de când așteaptă noaptea asta de la Shitter's. De un an întreg trece zi de zi pe lângă șantierul noului club, „cel mai mare stabiliment de noapte din Paris“. Și, de fiecare dată, își spune că la inaugurare va fi o mare de puștoaice ca lumea pe-acolo.

Marc Marronnier vrea să le placă. Poate că din acest motiv poartă ochelari. Când și-i pune pe nas, colegilor de birou li se pare că seamănă cu William Hurt, da' mai nașpa (N.B.: miopia e de pe vremea Liceului Ludovic cel Mare, iar scolioza de la SNSPA).

Comunicat oficial: orice-ar fi să fie, diseară Marc Marronnier va avea raporturi sexuale. Beton sau nasoale. Cine știe, poate că o va face chiar cu mai multe persoane. Sa înarmat cu șase prezervative, că e flăcău ambițios.

Marc Marronnier presimte că va muri la patruzeci de ani. Nu se mai plictisește să ne frece la icre cu chestia asta.

Trădător monden, rebel de apartament, mercenar de hârtie creponată, burghez rușinos, viața lui constă în a asculta mesajele din căsuța vocală și în a lăsa mesaje prin telefoanele altora. Totul în timp ce cască ochii, concomitent, la mozaicul tuturor celor treizeci de canale aduse de cablul TV. De-asta uită și câteva zile, uneori, să mai mănânce.

La aniversarea lui, era deja un *has-been*. Se trage din regiunile unde se moare la adânci bătrâneți. La Neuilly-sur-Seine te naști gata babalâc. Deja blazat înainte de a se fi apucat să trăiască, astăzi își cultivă eșecurile. Spre exemplu, se laudă că scrie cărți de o sută de pagini, care îi apar în tiraje de trei mii de exemplare. „Fiindcă literatura a murit, mă mulțumesc să scriu pentru prieteni“, râgâie pe la chefuri, dând peste cap paharele vecinilor de masă. Nu trebuie să aduci baștina, Neuilly-sur-Seine, la disperare.

Cronicar-de-noapte, redactor-de-concepție, jurnalist-de-literatură: Marc nu exercită decât meserii cu nume compus. Fiindcă nu poate face nimic de la un capăt la altul. Refuză să opteze pentru o anumită viață, mai degrabă decât pentru alta. După părerea lui, în zilele noastre „toată lumea a înnebunit, n-ai de ales decât între schizofrenie și paranoia: ori ești în gașcă, ori ești singur împotriva tuturor“. Ca toți cameleonii (Fregoli, Zelig, Thierry Le Luron), dacă detestă ceva, aceasta este singurătatea. Iată de ce avem de-a face cu mai mulți Marci Marronnieri.

Delphine Seyrig a murit spre prânz, iar acum este șapte seara. Marc își scoate ochelarii ca să se spele pe dinți. Doar v-am mai spus că este instabil de la natură.

O fi Marc Marronnier fericit? În orice caz, nu are de ce să se plângă. Cheltuiește mult lună de lună și nu are copii.

Cu siguranță, asta înseamnă fericirea: să nu ai probleme. Și totuși, uneori, i se întâmplă să simtă așa, ceva ca un fel de îngrijorare în pânțece. Enervant este faptul că nu-i în stare să afle ce-o fi îngrijorarea cu pricina. Cu siguranță este O Angoasă Neidentificată. Care îl face să plângă la filme proaste. Indiscutabil, îi lipsește oarece, dar ce oare? Noroc că, mulțumită lui Dumnezeu, până la urmă totul se risipește.

În așteptarea serii, își spune că va fi plăcut să îl revadă pe Joss Dumoulin după atâta vreme. Joss Dumoulin sau *the million dollars deejay*, cum a titrat *Vanity Fair* luna trecută. Un vechi prieten care a reușit în viață. Marc nu știe dacă este într-adevăr bucuros că prietenul său a ajuns atât de celebru. Se simte ca un alergător care a rămas lipit de blocstarter, uitându-se la tovarășul lui care urcă pe podium, în aclamațiile mulțimii.

Pe scurt, Joss Dumoulin este stăpânul lumii, fiindcă exercită profesiunea cea mai importantă din lume în orașul cel mai puternic al lumii: cel mai bun disc-jockey din Tokyo.

Chiar este necesar să reamintim cum de au ajuns disc-jockey-i la putere? Într-o societate hedonistă, atât de superficială cum este a noastră, cetățenii planetei nu mai sunt interesați decât de un singur lucru: petrecerea. (Sexul și mangoții fiind, implicit, incluși în ecuație: mangoții permit petrecerea care, la rândul ei, permite sexul.) Or, asupra petrecerii disc-jockey-i dețin controlul total. Cum localurile de noapte nu le mai ajungeau, au lansat cultura *rave*, făcând poporul să danseze prin hangare, parkinguri, șantiere sau pe terenuri virane. Ei sunt aceia care au asasinat rock-ul, inventând pas cu pas rap-ul și house-ul. Domină, ziua — Top 50, și noaptea — cluburile. E greu să îi eviți.

Disc-jockey-i ne remixează existențele. Nimeni nu le-o reproșează: chiar dacă încredințează puterea altcuiva, disc-jockey-ul este cel puțin la fel de calificat ca un actor de cinema sau ca un avocat de pe vremuri. După alte toate, pentru a governa ajunge să știi să ascuți, să ai un minimum de cultură și să te prinzi cum se leagă lucrurile.

Ciudată și meseria asta de disc-jockey. Ceva între preot și prostituată. Trebuie să dăruiești totul unor oameni care nu îți dau nimic înapoi. Să pui disc după disc în așa fel încât alții să poată dansa, râde, agăța gagică mișto în rochii mulate pe trup. Pentru ca, în final, să te întorci singur acasă, cu vrafal de discuri la subsuoară. Disc-jockey-ul este o dilemă. Un DJ nu există decât prin alte persoane: ia muzica făcută de alții, pentru a-i face să danseze pe alți alții. Un amestec de Robin Hood (care fură pentru a dărui) și de Cyrano (care trăiește prin procură). Una peste

alta, meseria cea mai importantă a timpului nostru este o meserie care te înnebunește.

Joss Dumoulin nu și-a irosit tinerețea la IEP ca Marc. La douăzeci de ani a atacat Japonia, având, ca unic bagaj, cei trei F ai reușitei: Fanfaronada, Festivitățile, Frecarea minții. De ce Japonia? Fiindcă, zicea el: „Dacă tot ai plecat la vânătoare de an sabatic, cine știe pe unde, mai bine te-ai îndrepta către o țară mai bogată. Te distrezi mereu mai bine pe-acolo pe unde sunt marafeții.“

Evident, anul lui Joss a dat în viață sabatică. În scurtă vreme a devenit mascota nopților nipone. Serile lui de la Juliana's se pare că s-au încheiat al dracului de bine. Trebuie spus că a aterizat și la momentul oportun: Tokyo tocmai descoperea voluptățile decadenței capitaliste. Miniștrii erau din ce în ce mai corupți, străinii din ce în ce mai mulți. Tineretul tokyot full de bani nu mai reușea să

toace averea părinților. Pe scurt, Marc Marronnier nu și-a ales drumul cel bun.

Odată, i-a făcut o vizită. Așa că poate depune mărturie: ajungea ca Joss Dumoulin să intre la *Gold*, că, dintr-un foc, tipii de pe acolo și începeau să tragă aer, sacadat, pe nară și să mestece bucățele de șervețele de parc-ar fi fost impregnate cu LSD. Cât despre fete, acestea se dădeau toate gheișe la trecerea lui. Marc păstrează într-un sertar fotografii făcute cu Polaroidul, pe post de dovezi.

Joss Dumoulin a făcut totul în locul lui Marc Marronnier. Le-a tras-o tuturor fetelor pe care acesta nu avea tupeul să le agațe. A luat toate drogurile pe care acesta nu îndrăznea să le guste. Joss este contrariul lui Marc. Poate că de-asta s-au înțeles întotdeauna atât de

bine. Marc nu bea decât băuturi carbogazoase: dimineața, coca-cola, după-amiaza, Guronsan, seara, vodcă aseasonată cu sifon. Toată ziua se umple de bule. Așezând pe masă paharul de Alka-Seltzer (ceea ce nu înseamnă că doar marca asta o consumă), se gândește iarăși la golful de la Tokyo, la oceanul acela atât de Pacific.

Își amintește de noaptea de la Love and Sex, de la ultimul etaj al lui Gold, în care vreo zece prieteni ai lui Joss pipăiau de zor o chino-gălbejită pe cât de ingenuă, pe-atât de-ncătușată. Tot acolo, după ce i-a venit și lui rândul, a cunoscut-o pe nevasta lui Joss. În fiecare seară ai ceva de învățat.

Marc n-are noroc: părinții i se simt foarte bine. Zilnic își bat joc, din ce în ce mai mult, de moștenirea lui. În timp ce simplorul digital, o mașinărie inventată pe la mijlocul anilor optzeci, l-a transformat pe Joss într-un bărbat bogat

și celebru. Simplorul permite să pescuiești cele mai bune pasaje din orice bucată muzicală pentru a le recicla, înlănțuindu-le, în hituri dance. Grație acestei invenții, disc-jockey-i care, înainte, nu erau decât vagi tonomate umane, au devenit muzicieni cu normă-ntreagă. (Ca și când bibliotecarii s-ar pune pe scris cărți ori muzeografii pe pictat tablouri.) Joss s-a prins rapid. Imediat, producțiile lui au invadat localurile de noapte japoneze și, prin urmare, mondiale. Ajunge să scormonești prin discoteca de acasă pentru a servi o marfă nouă publicului noctambul. Adună reacțiile, abandonează ceea ce nu provoacă dansul, recopiază ceea ce merge. Înaintează pe pipăite. Nu există grup comercial de încercare mai bun decât ringul de dans. Și uite-așa devii star internațional, pe când vechiul tău amic își continuă inutilele studii.

Succesul comercial nu s-a lăsat așteptat. Joss a fost cel dintâi care a mixat onomatopee aviare și coruri

mesopotamiene. Discul a fost *number one* în treizeci de țări, printre care Sri-Lanka și CSI. După care Joss a lansat bossa-sukuss într-o melodie extrasă din *Variațiunile Goldberg*, megahit programat la greu pe MTV Europe. Pe Marc încă îl mai amuza amintirea verii în care trebuia să dansezi trăgând fetele de țâțe, din cauza clipului cu bossa-sukuss al lui Dumoulin (sponsorizat de *Orangina*).

Și așa mai departe: averea lui Joss s-a construit foarte repede. Interpretează Georges Guétary cântece tradiționale israeliene, îmbrăcat de Jean-Paul Gaultier? Joss e producătorul: douăzeci și trei de săptămâni în fruntea topului albumelor franțuzești. Conceptul techno-gospel? Al lui Joss. Muzica instrumentală mixând saxofonul lui Archie Shepp cu un solo de baterie al lui Keith Moon (păi da, doar știți foarte bine, muzica instrumentală care a trecut în desuet acid-jazzul)? Tot a lui Joss. Duetul Sylvie Vartan — Johnny Rotten? Mereu Joss. În acest moment

(Marc a citit-o într-un articol din *Vanity Fair*, în care Joss are un portret făcut de Annie Leibovitz, înecat într-o grămadă de benzi magnetice) pregătește un remix cu prăbușirea avionului Airbus A320 și vocea Petulei Clark cântând *Don't sleep in the subway, darling*, dar și o versiune grunge a discursurilor mareșalului Pétain și un concert singular, pe Wembley, al lui Luciano Pavarotti acompaniat de grupul AC/DC. Are de lucru din plin. Imaginația sa cleptomană nu cunoaște limite, dar nici vânzările de compact-discuri. Joss Dumoulin și-a înțeles epoca: nu fabrică decât colaje.

Or, uite că tot Joss organizează și inaugurarea clubului Shitter's, a cărui deschidere o așteaptă întreg Parisul. Mă rog, nu e o noutate de senzație, Joss se deplasează în lumea-ntreagă pentru tot soiul de party-uri. Și nu te mai miri unde: la Club USA (New York), Pacha (Madrid),

Ministry of Sound (Londra), 90° (Berlin), Baby-O (Acapulco), Bash (Miami), Roxy (Amsterdam), Mau-Mau (Buenos Aires), Alien (Roma) și, firește, la Space (Ibiza). Decoruri variate în care se zbugiumă oarecum aceiași oameni, în funcție de anotimp. Lui Marc i s-a cam acrit, însă decide să ia partea bună a lucrurilor. În definitiv, Joss îi va putea prezenta cele mai super fete de la bal. Măcar pe cele pe care nu și le va dori pentru el.

Marc dispune de o rețea de informatori: prietene foarte atașate de presă și star-fuckerși înrăiți. Telefonice, aceștia i-au confirmat că numitul Shitter's a fost construit în interiorul vechii toalete publice. În Piața Madeleine a fost instalat un scaun uriaș de veceu. Un sul de hârtie roz, de doi metri înălțime, joacă rol de perdea la intrare. Principala atracție a acestui nou locușor va revoluționa nopțile pariziene: au construit o pistă de dans circulară,

complet submersibilă, în formă de scaun de closet, prevăzută cu un bazinet gigantic, de unde se aruncă peste dansatori un val înspumat de apă, conform unui orar secret. Marc mai află și că, premeditat, invitații nu vor fi înștiințați decât diseară, la inaugurare, pentru a nu strica efectul surprizei. Seară pentru care, își zice Marc, cea mai mare parte a persoanelor interesante vor reuși așa, ca din întâmplare, să scape de nenumăratele lor obligații.

Și totuși chiar are de ales în seara asta. Măsuța joasă a lui Marc este acoperită de posibilități: un vernisaj-performance pe strada Beaux-Arts (pictorul urma să își taie mâinile pe la nouă seara), un dineu la Arc în cinstea fratelui vitreg al unui prieten al basistului Lenny Kravitz, un bal mascat în vechile hale ale uzinelor Renault din Issy-les-Moulineaux pentru lansarea unui nou parfum (*À la Chaîne* de la Chanel), un concert privat al grupului